ligutanu egi engānu; ego kütt se jäeo
seval eden jo se ei ei engi pidanu kinni.
Koen rünu to õo ütte tütjõ compi jo
jätten to sinnā meko. Ei minnu õr
Teki ee pēnt tulen to jäeo tagasi,
alle ekk sunbeid sālen jo panna nie
sunblo õo kütti pääle, ei koranu õat
kõrgem ūeo jo esaen kütti jaeo meko,
A koo to võrkatab een, ega tiine vid
varant engi jäeo kinni.
Võise ovri eel jäänu koen jabo roaske
rangemase, kui Dinesega. Ego kuda
tulen õo ovriga, viosanu to Dinese
ennen jõie, koo kütt ei een ji koro
nu õat kõrgeb ūeo, esaen een kütti
pääle; ego sis ei oei iki üeht tenno
Kaemond ovriga jäänu jo viel kaug
emaie, kui tõesega.
Kütt mõtlenu: mio ma nüü tie, ken
pagenu õrā, või ova seni ku to jäeo k
gon tulen; ümāti kõnenu tõmbe
jõonu mõtse ji peiton ennāst ütte
senne pannu varja õrā, sis ōn sāel
ennā pūssi valmis ji ootan õo koen
tulemist.
Koefikse jäänu tlee eiga oste, sāel t
la koen sunbla ovriga, vivanu neile pi
le, koranu ei ūeo ji esaen sunblile k
voite pääle, ega sunbla vajunu eel
esaen koen. Koen vaatanu sunblide ee, ag
kütti ei oei enāmb eden ji ejanu õõvan
nāat pūsti ji õo esaen kütt to meko

L. (Lõp.)

J.

Vend.

Ütlekõnno olen ütel talul puenu ji sin
na talue tulen puenu-õkten üito vo
na mies ji panu võnu jo; ega pul
melise ei ole enāon tenoal võnu jo.
Vanamies minnu sellisenu tulen
jonna-meke mane ji ei enāon kaeo
õo õõ mellego võnu jo. Vana mies
itõn õtte mägenu, pobionu ei: küll
ma teie näitõ, või teie ei unna mulle
võnu jo.
Dunnuku tõnnu vana mies üles
ji ütelenu õõ sonna-meke võiksen
pajeo: „Selline ta mäelo vaetenu,
mio nie pulmelise sõel teenõ; ega
õõ ta ejennõst nie näidaku, ken
na vällee rahvo minenu, õõ oia sina
ennāst esse tagasi.
Poisine minnu mäelo ji tulen jäeo
vaatsse ji pēnt tagasi: „Ei mio
nie pulmelise sõel mäelo teinõ?" küi
sinu vana mies. Poio ütelenu: mio
na õõ teinõ, mina ken tõnsen mõst
mägamast ülles, mõssen paisett
sen õrā, panen ennāst rõõvise, lätsi
na vällee, suntivo ennāst üllespõõ
ji olen sõeni valmis ji jõon jõen
õõ mõtse.
Vana mies minnu õõ mäelo, sõnnu